

Viszi a víz

*Viszi a víz, kiveti az éj
a partra mire a nap felkel
a szerelmem őt akit szeretek,
tele szúrással, tele sebekkel.*

*Arcán nézem a tűzvészt,
holt ajkán falumat látom,
homlokán a golyó helyén
minden élő és holt barátom.*

*Mig van kezem hát engedem-e
hogy véreim halálba vezessék?
Van-e, van-e ki útját szegi
annak, kinek a rabság már elég.*

Vér és vihar

*Felvágtam ereimet az álom üvegén.
Véremben tükröznek az egek.
Itt a Balkánon, a Száván, az Adrián
a varjak is emberhússal teltek.*

*Rémület tükrei mutassatok képet
kötél nélkül a nyakamon,
a vér, a vér, a vérem sikolt
a horvát halmokon.*

*Feltárom ereim és véres magvait
minden szavamnak.
Fütyül, csapkod, dühöng a vihar,
a sziklák jajgatnak.*

Dal a meg nem születettnek

*Csak neked, ki meg nem születél, csak neked,
e két harc közt a zászlót, ha véres
neked e verset, ki meg nem születél mint szerelmet
nyujtom a kezem, mit a hajnal fénye szegélyez.*

*Friss áramlatok, patakok sodrán érkezem,
az álmokat nézd, hogy vezeti a szabadság.
A napfény, a nap, a növd fű engem vár
vár a széles út s a fellegek, a cigánybarnák.*

*Nemcsak a madarak szállnak. Nézd a repülő földet,
ezt az álmot, mely végül látomás lesz.
Csak neked a dalokat, csak neked, ki meg nem születél
nyujtom a kezem, mit a hajnal fénye szegélyez.*

Tifuszosok (I.)

Honnan nappal tüzes galamb a tenyerén,
honnan e hang, mely partokról ered?
Hallgasd, az erdei tűz hogy' lobog az éjben.

Honnan e hang, mely partokról ered?
Minden helyen és lépésen Szabadság, Szabadság.
Szabadság, vérből és sebekből dugod ki a fejed.

Minden helyen és lépésen Szabadság, Szabadság,
Mikor elhal a dal, te, ki szeretet vagy maga
mint a gyors szárnyak vagy útszéli rózsák...

Mikor elhal a dal, te, ki szeretet vagy maga,
tudsz-e haldokolva új szerelmet adni
menny dacol a halállal s fegyver se fog rajta.

Tudsz-e haldokolva új szerelmet adni,
mely minden szívben új erőre ébred,
meg tudsz-e éjszaka új dalban virradni?

Ha elesem az éjben, az élők hadd hallják!
Siroktól szívekig üzenetem vidd az éjen át,
vidd a dalt, mely örökké él: Szabadság, Szabadság!

Tifuszosok (II.)

Égnek a kis tüzek, kezem kezet keres
bajtársam homlokán ég az enyém.
Őrült tűzben, mikor pusztul az ész,
szeretet szólal a bosszú idején.

Megy a menetoszlop. A lázban megnőnek
a napfényben virágzó sűrű erdőségek.
Az éjben is élő beszéd szólal,
élők szemén új napokat nézek.

Csendes és tükröző tavakat nézek
s a gyermeki fűzfát, mint hajlik a vízre
új szavakat hallok, sohasem hallottakat
s embereket, kik élnek messzire.

Így lelek rád mostan, szülőföldem,
rongyosan, tetvesen, tehetetlen.
Sebesülten, alig húzom magam,
de mindennél te élsz jobban bennem.

Homloktól homlokig csak tüzek égnek.
Éhségnek, tűznek víz után nyúl
szomjas ajka. Éj, szoritja szemünk.
Bár közel a hajnal, az éjszaka nem múl.

Lépés lépés után a vég árokba vet
embert és lovat is. Nekem nincs virradat,
de holtan is partizánok vagyunk,
s halottaink értünk élnek, halnak.

JURE KASTELAN

DÉSI ÁBEL fordításai